

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 257 วรรคหนึ่ง (1) และพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 15 (2) บัญญัติให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ตรวจสอบและรายงานการกระทำ หรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน หรืออันไม่เป็นไปตามพันธกรณีระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนที่ประเทศไทยเป็นภาคี และเสนอมาตรการการแก้ไขที่เหมาะสมต่อบุคคลหรือหน่วยงานที่กระทำ หรือละเลยการกระทำดังกล่าวเพื่อดำเนินการ ในกรณี ที่ปรากฏว่าไม่มีการดำเนินการตามมาตรการการแก้ไขที่เสนอให้รายงานต่อนายกรัฐมนตรีและรัฐสภาเพื่อดำเนินการต่อไป อย่างไรก็ตาม ในการตรวจสอบการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่ผ่านมา พบว่ามีประเด็นปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในกรณีที่มีการร้องเรียนขอให้ตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดจากการกระทำของเอกชน ซึ่งหากพบว่ามีกรณีละเมิดสิทธิมนุษยชนเกิดขึ้น และบุคคลหรือองค์กรที่เป็นภาคเอกชนไม่ดำเนินการตามมาตรการการแก้ไขปัญหา การที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จะรายงานต่อนายกรัฐมนตรีเพื่อสั่งการให้บุคคลหรือองค์กรภาคเอกชนนั้น ๆ ดำเนินการตามมาตรการดังกล่าว ก็ไม่อาจมีผลในทางปฏิบัติ เนื่องจากนายกรัฐมนตรีไม่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะสั่งการบุคคลหรือองค์กรภาคเอกชนให้ดำเนินการตามมาตรการการแก้ไขปัญหาของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้โดยตรง นอกจากนี้ การคุ้มครองสิทธิมนุษยชนในความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนด้วยกัน อาจมีผลขัดแย้งกับหลักความเป็นอิสระในการแสดงเจตนาในกฎหมายเอกชน เช่น การคุ้มครองความเสมอภาคในการเลือกคู่สัญญาของเอกชน อาจกระทบต่อหลักความเป็นอิสระในการแสดงเจตนา เป็นต้น ประเด็นปัญหาจึงอยู่ที่การจำกัดขอบเขตอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในการเข้าไปตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนว่ามีหรือไม่ เพียงใด โดยเฉพาะหากเป็นกรณีที่ความไม่เป็นธรรมเกิดขึ้นจากการที่คู่กรณีมีฐานะและอำนาจในการต่อรองหรือทำข้อตกลงที่เหนือกว่าอีกฝ่ายหนึ่ง การทำสัญญาที่ไม่เป็นธรรม สัญญาจ้างที่ทำให้ลูกจ้างเสียเปรียบ ผู้บริโภคไม่ได้รับการคุ้มครอง ซึ่งกรณีเหล่านี้เป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องให้การคุ้มครองคู่กรณีที่ตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ เนื่องจากรัฐมีหน้าที่ตามกฎหมายที่จะต้องเข้าไปดูแลปกป้องคุ้มครองประชาชนให้ได้รับความเป็นธรรมในสังคม มีสภาพชีวิตและความเป็นอยู่ที่ดี มีความเสมอภาคเท่าเทียมกันทั้งในทางกฎหมายและในสภาพความเป็นจริง และคุ้มครองไม่ให้เกิดการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนเกิดขึ้น จากเหตุผลดังกล่าวจึงส่งผลให้หลักสิทธิมนุษยชนเข้าไปมีบทบาทในขอบเขตประโยชน์ส่วนบุคคลหรือประโยชน์ในทางแพ่ง ซึ่งแต่เดิมเข้าใจกันว่าเป็นเรื่องของเอกชนเท่านั้น อีกทั้งในความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนด้วยกัน อาจมีการกระทำที่ละเมิดสิทธิมนุษยชน ระหว่างกันอีกด้วย ซึ่งจะเห็นได้ว่าประเด็นปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับความรู้ความเข้าใจของประชาชนทั่วไปต่ออำนาจหน้าที่และการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ และเป็นปัญหาพื้นฐานที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อขอบเขตในการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนแก่บุคคลทั่วไป ตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 และพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. 2542

ดังนั้น สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จึงได้ดำเนินการเพื่อศึกษาวิจัย เรื่อง “คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติกับการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนในความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนด้วยกัน” โดยมี สถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นที่ปรึกษา ทั้งนี้ เพื่อศึกษาแนวคิด หลักการ มาตรฐานสากล และศึกษา วิเคราะห์ กรณีที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับขอบเขตอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนในความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนด้วยกัน และเพื่อเสนอแนะแนวทางการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนในความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนด้วยกัน ให้มีความชัดเจนและสอดคล้องตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 257 วรรคหนึ่ง (1) และพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 15 (2) โดยใช้วิธีศึกษาวิจัยในเชิงเอกสาร (Documentary research) เพื่อนำองค์ความรู้ที่ได้มาจัดทำข้อเสนอแนะแนวทางการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนในความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนด้วยกัน ทั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้แบ่งหัวข้อการศึกษาออกเป็น 2 ประการ ได้แก่ (1) ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในการตรวจสอบการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนในความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนด้วยกัน และ (2) กรณีศึกษาและการวิเคราะห์การตรวจสอบของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเกี่ยวกับการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนในความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนด้วยกัน ซึ่งมีรายละเอียดผลการศึกษาวิจัย ดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในการตรวจสอบการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนในความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนด้วยกัน

ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในการตรวจสอบการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนในความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนด้วยกันของประเทศไทยนั้น อาจกล่าวได้ว่า เป็นปัญหาที่เกิดจากแนวความคิดพื้นฐานเกี่ยวกับหลักการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนในประเทศไทย เนื่องจากคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นองค์กรที่เกิดขึ้นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 อันเป็นกฎหมายมหาชน ซึ่งมุ่งจะจัดระเบียบการปกครองของรัฐในทางการเมือง การกำหนดโครงสร้างของรัฐ ระบบการปกครองการใช้อำนาจอธิปไตย และการรับรองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนในประเทศ ฉะนั้น จึงมีผู้เข้าใจว่าการก่อตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาตินั้น เป็นไปเพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ให้พ้นจากการใช้อำนาจขององค์กรของรัฐทุกองค์กรเท่านั้น เป็นผลให้เมื่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีหนังสือเรียกบุคคล นิติบุคคล หรือหน่วยงานเอกชนที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำหรือให้ส่งวัตถุ เอกสาร หรือพยานหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้องมาตามวัน เวลา และสถานที่ที่กำหนด จึงไม่ได้รับความร่วมมือเท่าที่ควร

กรณีดังกล่าว เมื่อพิจารณากรอบอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติแล้ว จะเห็นได้ว่าเจตนารมณ์ของกฎหมายที่จัดตั้งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับพุทธศักราช 2540 ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญฉบับแรกของประเทศไทยที่ได้ก่อให้เกิดคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ โดยในมาตรา 200 ได้กำหนดให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือไม่เป็นไปตามพันธกรณีระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนที่ประเทศไทยเป็นภาคี และเสนอมาตรการแก้ไขที่เหมาะสมต่อบุคคลหรือหน่วยงานที่กระทำหรือละเลยการกระทำดังกล่าว

เพื่อให้ดำเนินการแก้ไข หากไม่มีการดำเนินการแก้ไขคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติต้องรายงานต่อรัฐสภา เพื่อให้รัฐสภาดำเนินการต่อไป นอกจากนี้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจะมีอำนาจในการตรวจสอบและรายงานการกระทำดังกล่าวแล้ว ยังมีอำนาจหน้าที่ในการเสนอแนะนโยบาย และข้อเสนอในการปรับปรุงกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับต่อรัฐสภาและคณะรัฐมนตรี เพื่อส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนด้วย และต่อมารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้ประกาศใช้บังคับก็ได้มีการกำหนดอำนาจเพิ่มเติมให้อำนาจตามมาตรา 257 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 กำหนดให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติให้อำนาจฟ้องคดีต่อศาลยุติธรรมแทนผู้เสียหาย เมื่อได้รับการร้องขอจากผู้เสียหายและเป็นกรณีที่เหมาะสมเพื่อแก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนเป็นส่วนรวม ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติเพิ่มเติมขึ้นด้วย โดยให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง และที่กฎหมายบัญญัติตามลำดับ ประกอบกับ เมื่อพิจารณาบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มาตรา 32 แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. 2542 จะเห็นได้ว่า อำนาจหน้าที่หลักของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คือ อำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือไม่เป็นไปตามพันธกรณีระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนที่ประเทศไทยเป็นภาคี และเสนอมาตรการการแก้ไขที่เหมาะสมต่อบุคคลหรือหน่วยงานที่กระทำหรือละเลยการกระทำดังกล่าวเพื่อให้ดำเนินการแก้ไข หากไม่มีการดำเนินการแก้ไขคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติต้องรายงานต่อนายกรัฐมนตรีและรัฐสภา เพื่อให้ดำเนินการต่อไป ซึ่งลักษณะงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาตินั้นเป็นลักษณะของการแก้ไขปัญหาในเชิงนโยบาย หรือการแก้ไขปัญหาในภาพรวม แม้ว่าในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จะกำหนดอำนาจให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติสามารถตรวจสอบการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นเฉพาะรายหรือเฉพาะบุคคลได้ด้วย แต่การใช้อำนาจตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนเฉพาะรายของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาตินั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อนำผลการตรวจสอบที่ได้มากำหนดเป็นนโยบายการแก้ไขปัญหาในภาพรวม นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติของพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ก็เห็นได้ว่ามีบทบัญญัติรองรับให้บุคคลหรือหน่วยงานต้องดำเนินการตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ แต่หากเป็นกรณีพ้นระยะเวลาที่กำหนดแล้ว ถ้าบุคคลหรือหน่วยงานมิได้มีการดำเนินการตามมาตรการการแก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือดำเนินการแล้ว แต่ยังไม่แล้วเสร็จโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติรายงานต่อนายกรัฐมนตรีเพื่อสั่งการให้มีการดำเนินการตามมาตรการการแก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับรายงาน ในการนี้ ให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติกำหนดรายละเอียดในการใช้อำนาจตามกฎหมายเพื่อการสั่งการของนายกรัฐมนตรีด้วย โดยเหตุผลในการกำหนดให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติรายงานต่อนายกรัฐมนตรีเพื่อสั่งการให้มีการดำเนินการตามมาตรการการแก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนกรณีหน่วยงานของรัฐกระทำการละเมิดต่อเอกชน หรือหน่วยงานของรัฐทำการละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐเท่านั้น แต่อำนาจการสั่งการให้มีการดำเนินการตามมาตรการการแก้ไขดังกล่าว รวมไปถึงกรณีที่เอกชนกระทำการละเมิดต่อเอกชนด้วยตนเองด้วย เนื่องจากว่าหากมีการละเมิดสิทธิมนุษยชนเกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นกรณีหน่วยงานของรัฐเป็นผู้กระทำละเมิดต่อเอกชน หรือเอกชนกระทำละเมิดต่อเอกชนด้วยกัน ในทุกกรณีก็ย่อมจะมีหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบ

โดยตรงในการดำเนินการบังคับให้เป็นไปตามรายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเสมอ นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาอำนาจขององค์กรที่ทำหน้าที่คุ้มครองสิทธิมนุษยชนแล้ว จะทำให้เห็นถึงธรรมชาติของการเป็นองค์กร กึ่งตุลาการ ซึ่งมีอำนาจใกล้เคียงชี้ขาดให้เกิดข้อยุติปัญหาในระดับหนึ่ง แต่ก็มีใช้อำนาจตุลาการที่จะตัดสินปัญหา และบังคับการลงโทษได้เบ็ดเสร็จเด็ดขาดในตัวเอง หากแต่เป็นเพียงองค์กรให้คำปรึกษา คำแนะนำ หรือข้อเสนอแนะ แก่ฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหารเกี่ยวกับการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ซึ่งอำนาจส่วนนี้ขององค์กรที่ทำหน้าที่คุ้มครองสิทธิมนุษยชน โดยทั่วไปมักจำกัดขอบอำนาจไว้ในระดับหนึ่งเพื่อมิให้เกิดการซ้อนทับอำนาจของ องค์กรที่อาจเกิดขึ้นได้ โดยเฉพาะอำนาจของฝ่ายตุลาการโดยตรง เหตุที่ต้องให้องค์กรศาลเป็นองค์กรที่ทำหน้าที่ ในการใช้อำนาจตุลาการในการตรวจสอบก็เนื่องมาจากการตรวจสอบโดยองค์กรศาลนั้น เป็นระบบที่ได้รับการยอมรับ ว่าเป็นระบบที่ให้หลักประกันแก่ประชาชนได้ดีกว่าระบบอื่น ๆ ซึ่งคณะผู้วิจัยได้ศึกษากรณีศึกษาหลายกรณี แล้วพบว่า หากคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีหนังสือเรียกบุคคล นิติบุคคล หรือหน่วยงานเอกชน ที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำหรือให้ส่งวัตถุ เอกสาร หรือพยานหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้องมาตามวัน เวลา และสถานที่ ที่กำหนด แต่ไม่ได้รับความร่วมมือเท่าที่ควรนั้น การแก้ปัญหาในระยะสั้น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ก็อาจใช้อำนาจตามมาตรา 34 แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ลงโทษ ผู้ใดไม่มาให้ถ้อยคำ หรือไม่ส่งวัตถุ เอกสาร หรือพยานหลักฐานที่ถูกเรียกหรือถูกสั่งให้ส่งตามมาตรา 32 (2) ต้อง ระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และมาตรา 35 ผู้ใดต่อสู้ หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 32 (3) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ หรือรายงานต่อนายกรัฐมนตรีเพื่อสั่งการให้มีการดำเนินการตามมาตรการการแก้ไขปัญหาการละเมิด สิทธิมนุษยชนโดยผ่านทางหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบตามที่กล่าวมาแล้ว และคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน แห่งชาติ ก็ยังมีอำนาจในการรายงานไปยังนายกรัฐมนตรีหรือรัฐสภา แล้วแต่กรณี เพื่อให้ฝ่ายบริหารและนิติบัญญัติ รับทราบถึงปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการปฏิบัติงาน และได้วางแนวทางในการแก้ไขปัญหาในระดับนโยบาย ต่อไป

อย่างไรก็ตาม ในการแก้ไขปัญหาในระยะยาวนั้น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจำเป็นต้อง เผยแพร่ความรู้เรื่องสิทธิมนุษยชนไปสู่ประชาชน ตลอดจนองค์กรของรัฐที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เห็นประโยชน์และ ป้องกันการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างยั่งยืนต่อไป

2. กรณีศึกษาและการวิเคราะห์การตรวจสอบของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเกี่ยวกับการ กระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนในความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนด้วยกัน

คณะผู้ศึกษาวิจัยได้กำหนดกรณีศึกษาจากข้อร้องเรียนที่มีต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนในความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนด้วยกัน ซึ่งแต่ละกรณีมีรายละเอียด ดังนี้

2.1 กรณีข้อโต้แย้งอำนาจการตรวจสอบของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่ารัฐธรรมนูญ ไม่ได้ให้อำนาจคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเข้ามาจัดระเบียบความสัมพันธ์ในทางแพ่งระหว่างเอกชน ต่อเอกชน

กรณีนี้มีผู้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่า แพทย์ของโรงพยาบาลเอกชน แห่งหนึ่งได้ทำคลอดและดูแลบุตรชายของผู้ร้องด้วยความประมาทไม่ระมัดระวังในการตรวจรักษาผู้ป่วยและ ใช้เกณฑ์ที่ต่ำกว่ามาตรฐานเป็นเหตุให้บุตรชายของผู้ร้องติดเชื้อที่สะโพกและขาพิการในเวลาต่อมา ทำให้ผู้ร้องต้อง เสียค่าใช้จ่ายจำนวนมากในการรักษาพยาบาลบุตรให้หายจากการเจ็บป่วย โดยในการตรวจสอบเรื่องร้องเรียนกรณี

ดังกล่าวโรงพยาบาลเอกชนผู้ถูกร้องได้โต้แย้งอำนาจการตรวจสอบของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่า คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นองค์กรที่เกิดขึ้นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 อันเป็นกฎหมายมหาชน ซึ่งมุ่งจะจัดระเบียบการปกครองของรัฐในทางการเมือง การกำหนดโครงสร้างของรัฐ ระบบการปกครอง การใช้อำนาจอธิปไตย และการรับรองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนในประเทศ ฉะนั้น การก่อตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงเป็นไปเพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ให้พ้นจากการใช้อำนาจขององค์กรของรัฐทุกองค์กร แต่รัฐธรรมนูญไม่ได้ให้อำนาจคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เข้ามาจัดระเบียบความสัมพันธ์ในทางแพ่ง ระหว่างเอกชนต่อเอกชนแต่อย่างใด ข้อโต้แย้งดังกล่าวฟังได้หรือไม่ เพียงใด

คณะผู้ศึกษาวิจัยเห็นว่า การปฏิบัติหน้าที่ขององค์กรคุ้มครองสิทธิมนุษยชน มุ่งหมายที่การตรวจสอบ การกระทำของบุคคลว่า เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือไม่เป็นหลัก กล่าวอีกนัยหนึ่ง เจาะใจเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ ขององค์กรคุ้มครองสิทธิมนุษยชนอยู่ที่ “การกระทำ” อันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนเป็นสำคัญ มิได้ขึ้นอยู่กับ เจาะใจเกี่ยวกับ “ตัวบุคคล” ผู้กระทำแต่อย่างใด โดยนัยดังกล่าว การกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน จึงอาจเกิดขึ้นได้ทั้งในความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรของรัฐกับเอกชน” และใน “ความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนหรือ ปัจเจกชนด้วยกันเอง” โดยสิทธิมนุษยชนย่อมจะต้องได้รับการเคารพทั้งจากองค์กรของรัฐและเอกชนหรือปัจเจกชน ทั้งหลายด้วย ดังนั้น สิทธิมนุษยชนประการต่าง ๆ ดังที่ได้รับการรับรองและคุ้มครองในปฏิญญาสากลว่าด้วย สิทธิมนุษยชน (Universal Declaration of Human Rights) และอนุสัญญาแห่งยุโรปว่าด้วยการคุ้มครอง สิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน (European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms) จึงต้องตีความอย่างกว้าง และได้รับการรับรองและคุ้มครองไม่เพียงแต่ในความสัมพันธ์ ระหว่างองค์กรของรัฐและเอกชนเท่านั้น หากแต่ยังได้รับการรับรองและคุ้มครองในความสัมพันธ์ระหว่างเอกชน หรือปัจเจกชนด้วยกันเองอีกด้วย การตีความในแนวทางดังกล่าวยังได้รับการยืนยันตามข้อ 13 ของอนุสัญญา แห่งยุโรปว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน ซึ่งบัญญัติว่า “บุคคลทุกคนซึ่งสิทธิและเสรีภาพ ขั้นพื้นฐานของตนได้รับการคุ้มครองตามอนุสัญญานี้ถูกล่วงละเมิด มีสิทธิที่จะฟ้องคดีต่อศาลแห่งรัฐของตน แม้ว่าการล่วงละเมิดนั้นจะกระทำขึ้นโดยบุคคลซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของตนก็ตาม” โดยนัยเช่นนี้ จึงต้องตีความว่า การแทรกแซงหรือล่วงละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพขั้นพื้นฐานของเอกชนคนหนึ่งโดยเอกชนอีกคนหนึ่งย่อมจะกระทำ มิได้ยิ่งกว่า ข้อพิจารณาต่าง ๆ ดังกล่าวเป็นไปในแนวทางเดียวกับแนวคำวินิจฉัยของศาลแห่งยุโรปด้านสิทธิมนุษยชน ที่ได้เคยวินิจฉัยไว้ในคดีอื่นด้วย โดยศาลได้ย้ำเตือนว่าหากข้อ 8 ของอนุสัญญาแห่งยุโรปมีเจตนารมณ์สำคัญ เพื่อคุ้มครองเอกชนต่อการถูกแทรกแซงตามอำเภอใจขององค์กรของรัฐ บทบัญญัติดังกล่าวมิได้จำกัดขอบเขต อยู่แต่เพียงการกำหนดห้ามมิให้รัฐภาคีกระทำการแทรกแซงเช่นนั้นอันเป็นข้อผูกพันที่จะไม่กระทำการ (un engagement négatif) แต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น รัฐภาคียังมีหน้าที่ที่จะต้องดำเนินมาตรการที่เหมาะสม (des obligations positives) เพื่อให้สิทธิของบุคคลในชีวิตส่วนตัวและในชีวิตครอบครัวได้รับการเคารพ อย่างแท้จริงอีกด้วย ซึ่งอาจครอบคลุมไปถึงการกำหนดมาตรการที่มุ่งหมายให้สิทธิดังกล่าวของบุคคลได้รับการ เคารพ แม้ในความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนด้วยกันเอง และจากเหตุผลที่มาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. 2542 บัญญัติอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ไว้ว่า “ในกรณีที่มีการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือ มีคำสั่งเด็ดขาดแล้วให้คณะกรรมการมีอำนาจตรวจสอบและเสนอมาตรการแก้ไขตามพระราชบัญญัตินี้” ซึ่งหมายความว่า

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีอำนาจตรวจสอบการกระทำใด ๆ ไม่ว่าจะเกิดจากการกระทำของหน่วยงานของรัฐ หรือของเอกชนที่ได้กระทำการอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยตั้งแต่ฉบับ พ.ศ. 2540 เป็นต้นมา รวมถึงรัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. 2550 ที่ใช้บังคับในปัจจุบันก็ได้บัญญัติถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ และเสรีภาพของบุคคลไว้ โดยเฉพาะสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกายของบุคคลต้องได้รับความคุ้มครอง ดังนั้น ข้อโต้แย้งเรื่องอำนาจการตรวจสอบของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่า การก่อตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นไปเพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ให้พ้นจากการใช้อำนาจขององค์กรของรัฐทุกองค์กร แต่รัฐธรรมนูญไม่ได้ให้อำนาจคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเข้ามาจัดระเบียบความสัมพันธ์ในทางแพ่งระหว่างเอกชนต่อเอกชนแต่อย่างใด จึงเป็นข้อโต้แย้งที่ฟังไม่ได้แต่อย่างใด

2.2 กรณีผู้พิการถูกปฏิเสธจากสถาบันการเงินผู้ให้บริการบัตรเครดิตในการขอสมัครใช้บัตรเครดิต โดยให้เหตุผลว่าผู้พิการไม่สามารถกระทำตามขั้นตอนการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพบุคคลและสถานภาพทางการเงินของบุคคลตามที่ทางสถาบันการเงินกำหนดไว้ได้

โดยปกติเมื่อมีการยื่นขอสมัครใช้บัตรเครดิต ทางสถาบันการเงินผู้ให้บริการก็จะให้มีการกรอกรายละเอียดเกี่ยวกับสถานภาพและสถานะทางการเงินของผู้สมัคร หรือจัดเจ้าหน้าที่เพื่อโทรศัพท์ไปสอบถามรายละเอียด แต่กรณีผู้ขอสมัครเป็นผู้พิการทางสายตาหรือเป็นผู้พิการทางการได้ยินซึ่งไม่สามารถปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวได้ สถาบันการเงินจึงใช้เหตุผลดังกล่าวในการปฏิเสธไม่ให้ผู้พิการใช้บัตรเครดิต ทั้งที่สถานะทางการเงินของผู้พิการนั้นก็เป็นที่ทางสถาบันการเงินกำหนดว่าสามารถขอสมัครสมาชิกบัตรเครดิตได้

จากกรณีศึกษาดังกล่าว คณะผู้ศึกษาวิจัยเห็นว่า เมื่อพิจารณาจากกฎหมายและหลักสากลที่เกี่ยวข้องกับสิทธิของคนพิการแล้ว มีหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องที่สามารถจำแนกออกได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่ (1) หลักการสากลที่ให้การรับรองและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของคนพิการ ทั้งกฎหมายว่าด้วยการสร้างความเสมอภาคทางโอกาสให้แก่คนพิการขององค์การสหประชาชาติ พ.ศ. 2537 และอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิของคนพิการ (2) การให้การรับรองและคุ้มครองสิทธิของคนพิการตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 30 วรรคหนึ่ง ที่ว่า บุคคลย่อมเสมอภาคกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน และวรรคสามที่ว่า การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพสถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้ และ (3) หลักการเคารพสิทธิมนุษยชนตามแนวคิดเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมของธุรกิจ (CSR) ที่ว่าผู้ประกอบการธุรกิจต้องสนับสนุนและเคารพในการปกป้องสิทธิมนุษยชน โดยหมั่นตรวจตราดูแลมิให้ธุรกิจของตนเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับการล่วงละเมิดสิทธิมนุษยชน และส่งเสริมให้มีการเฝ้าระวังการปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านสิทธิมนุษยชนภายในธุรกิจของตน และกระตุ้นให้มีการปฏิบัติตามหลักการสิทธิมนุษยชนตามมาตรฐานสากล โดยความรับผิดชอบต่อสังคมด้านสิทธิมนุษยชนยังครอบคลุมไปถึงบริษัทในเครือผู้ร่วมทุนและคู่ค้า ดังนั้น จะเห็นได้ว่าการที่สถาบันการเงินซึ่งเป็นผู้ให้บริการบัตรเครดิตปฏิเสธมิให้ผู้พิการสมัครบัตรเครดิต โดยการอ้างเหตุผลว่าผู้พิการไม่สามารถปฏิบัติตามหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการให้ข้อมูลกับทางสถาบันการเงินตามระเบียบของสถาบันการเงิน โดยที่ยังไม่ได้มีการพิจารณาถึงเกณฑ์เกี่ยวกับสถานะทางการเงินของผู้ยื่น ย่อมถือได้ว่าเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนโดยการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล เพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องความพิการ

จากการศึกษาวิจัย คณะผู้ศึกษาวิจัยได้สรุปสาระสำคัญเกี่ยวกับคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติกับการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนในความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนด้วยกัน และให้ข้อเสนอแนะที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเกี่ยวกับการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนในความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนด้วยกัน โดยมีความเห็นและข้อเสนอแนะ แบ่งออกเป็นมาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่น ๆ ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. มาตรการทางกฎหมาย

1.1 การกำหนดบทนิยามและอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเกี่ยวกับการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนในความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนด้วยกันให้ชัดเจน

คณะผู้ศึกษาวิจัยเห็นว่า ประเด็นปัญหาสำคัญเกี่ยวกับคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติกับการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนในความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนด้วยกัน มีปัญหาที่สำคัญ คือ การขาดบทนิยามที่ชัดเจนเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ที่ชัดเจนของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนในความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนด้วยกัน ส่งผลเกิดข้อโต้แย้งเรื่องอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าสามารถทำหน้าที่ตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนในความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนด้วยกันได้หรือไม่ และมีอำนาจแค่ไหน เพียงใด

การแก้ไขปัญหาเรื่องนี้ ในทางปฏิบัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติอาจจำเป็นต้องกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนในความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนด้วยกันให้ชัดเจน เช่น กำหนดลักษณะของเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนในความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนด้วยกันที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติสามารถรับเรื่องไว้พิจารณาได้ ขั้นตอนปฏิบัติเกี่ยวกับการรับเรื่องร้องเรียน การตรวจสอบ ฯลฯ ให้เกิดความชัดเจน เพื่อให้ประชาชนทั่วไปได้รับทราบว่าอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในเรื่องดังกล่าวนี้มีอำนาจแค่ไหน เพียงใด

นอกจากนี้ การกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนในความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนด้วยกัน อาจจำเป็นต้องมีการกำหนดขอบเขตของคำว่า “สิทธิความเป็นอยู่ส่วนตัว” ซึ่งจะเป็นเส้นแบ่งที่สำคัญว่าการกระทำนั้นจะมีลักษณะเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนระหว่างเอกชนด้วยกันหรือไม่ ซึ่งในการกำหนดขอบเขตของคำว่า “สิทธิความเป็นอยู่ส่วนตัว” ของบุคคลนั้น อาจใช้แนวทางตามที่ที่ประชุม ICJ (International Commission of Jurists) ซึ่งได้ให้ความหมายไว้ในการประชุมเมื่อปี 1967 ที่กรุงสต็อกโฮล์ม ประเทศสวีเดน ว่าเป็น “สิทธิที่จะอยู่โดยลำพังโดยมีการรบกวนการแทรกแซงในระดับที่น้อยที่สุด” ซึ่งมีการขยายความว่า หมายถึง สิทธิของปัจเจกชนที่จะดำเนินชีวิตโดยได้รับการคุ้มครองจากสิ่งเหล่านี้ คือ

- 1) การแทรกแซงในชีวิตความเป็นส่วนตัว ครอบครัว และเคหสถาน
- 2) การแทรกแซงในทางกายภาพ หรือในทางจิตใจ หรือศีลธรรมและเสรีภาพในทางความคิด
- 3) การกระทำต่อเกียรติยศและชื่อเสียง
- 4) การไขข่าวแพร่หลายซึ่งข้อความอันฝ่าฝืนความจริง ซึ่งทำให้เป็นที่เสื่อมเสียในสายตาของสาธารณชน
- 5) การเปิดเผยข้อเท็จจริงที่ไม่ถูกต้องอันเป็นที่น่าอับอายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นส่วนตัว
- 6) การใช้ชื่อหรือเครื่องหมายชี้เฉพาะหรือภาพโดยไม่มีอำนาจ

- 7) การสืบความลับ การสอดรู้สอดเห็น การติดตามเฝ้าดู และการรบกวน
- 8) การแทรกแซงการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน
- 9) การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารที่เป็นความลับ ซึ่งผู้กระทำได้รับมาอันเนื่องมาจากการประกอบ

วิชาชีพนั้น

- 10) การใช้งานในทางที่มีขอบซึ่งการติดต่อสื่อสารส่วนบุคคล

ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าขอบเขตที่บุคคลควรได้รับการคุ้มครองและการเคารพในสิทธิความเป็นส่วนตัว ก็คือการดำรงชีวิตอย่างเป็นอิสระ มีสิทธิที่จะแสวงหาความสุขในชีวิตตามวิถีทางที่อาจเป็นไปได้และเป็นความพอใจ トラบเทาที่ไม่ขัดต่อกฎหมาย ไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนและไม่เป็นการ ล่วงละเมิดสิทธิเสรีภาพของผู้อื่น ดังนั้น หากมีกรณีที่เอกชนได้กระทำการอันเป็นการล่วงละเมิดขอบเขตดังกล่าว ของบุคคลอื่น ก็ถือได้ว่าเป็นการกระทำละเมิดสิทธิมนุษยชนในความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนด้วยกัน

ทั้งนี้ แม้ว่าในกรณีที่มีการละเมิดสิทธิมนุษยชนในความสัมพันธ์ระหว่างเอกชนด้วยกันนั้น คณะกรรมการ สิทธิมนุษยชนแห่งชาติจะมีอำนาจในการตรวจสอบก็ตาม คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติย่อมมีอำนาจหน้าที่ พิจารณาและตรวจสอบแต่เพียงในส่วนที่เกี่ยวกับมติการกระทำอันเป็นการแทรกแซงหรือรุกรานสิทธิในความเป็นอยู่ ส่วนตัวว่าการกระทำนั้นเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือไม่เท่านั้น โดยมีอาจก้าวล่วงพิจารณาไปถึงการกระทำ อันเป็นความผิดตามกฎหมายเฉพาะนั้น ๆ ซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่หรือความรับผิดชอบโดยตรงเป็นการเฉพาะของ องค์กรของรัฐแห่งอื่นอยู่แล้ว

นอกจากนั้น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน แห่งชาติจำเป็นต้องมีการพัฒนาความรู้ความเชี่ยวชาญของบุคลากรของสำนักงานฯ เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว ตลอดจนเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทั่วไปทราบ เพื่อเสริมสร้างมาตรฐานการปฏิบัติงานให้เป็นไป ในแนวทางเดียวกัน

1.2 การปรับปรุงบทบาทของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติให้มีบทบาทเห็นเป็นรูปธรรม ได้ชัดเจน

โดยการกำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติให้สามารถให้คำแนะนำ ข้อคิดเห็น แก่รัฐมนตรีว่าการแต่ละกระทรวงได้โดยตรง เพื่อกำหนดเป็นนโยบาย มาตรการที่เป็นการปกป้อง คุ้มครองสิทธิมนุษยชน ซึ่งเป็นนโยบายที่เกิดขึ้นจากกรณีการร้องเรียนในประเด็นที่มีผลกระทบต่อคนโดยส่วนใหญ่ โดยคำแนะนำต่าง ๆ จากคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาตินั้น มีผลทำให้หน่วยงานของรัฐเห็นความสำคัญ ในเรื่องของสิทธิมนุษยชนได้มากยิ่งขึ้น ดังนั้น บทบาทในการสามารถให้คำแนะนำหรือให้ข้อคิดเห็นต่าง ๆ แก่หน่วยงาน ทั้งภาครัฐ องค์กรรัฐวิสาหกิจ และองค์กรภาคธุรกิจได้โดยตรง จึงน่าที่จะนำมากำหนดเป็นอำนาจหน้าที่หนึ่ง ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติของประเทศไทย

นอกจากนั้น ควรกำหนดให้อำนาจแก่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่จะสามารถ ดำเนินการแก้ไขเรื่องเร่งด่วนได้อย่างทันท่วงที หากเห็นว่าเป็นเรื่องที่มีความสำคัญและเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าจะยัง ไม่ได้มีการร้องเรียนหรือไม่ก็ตาม โดยจะสามารถสนับสนุนในเรื่องของบริการ ทางการแพทย์ อาหาร เสื้อผ้า การเปลี่ยนแปลงสถานที่อยู่ หรือแม้แต่การจัดการกับคนที่ละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือเหยียดหยามผู้อื่นออกจากงาน อย่างเป็นทางการได้ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวถือเป็นนโยบายที่ดี เพื่อเข้าไปจัดการปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชน